

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Sănătatea sufletului popular

Cele următoare ar putea fi date sub acelaș titlu „Ortodoxia sufletului popular“ al articolului din numărul de mai nainte, scris de Părintele redactor. E vorba de aceeaș ortodoxie, de aceeaș lege românească, impletită din cerul și pământul românesc. A fost negată de câțiva desrădăcinați și a fost cunoscută de foarte puțini. Ea se arată azi în marea încordare a neamului nostru.

Greu s'ar găsi dealungul istoriei o încordare așa de frumoasă, cum e cea de acum în jurul Regelui și alătura de Conducătorul Statului. Fiecare vrea să-și ia partea sa din luptă, fiecare vrea să-și facă datoria din plin. Ar trebui să dăm din fiecare scrisoare trimisă celor de pe front cel puțin câteva cuvinte. Toate spun cam acestea: „Cu ajutorul lui Dumnezeu am îmblătit grâul, am făcut ogorul, am cosit otava și-l făcută căpiță și gândul să nu-ți fie la lucrul de acasă“. Gândiți-vă ce vor să spună aceste: să nu-ți fie gândul la lucrul de acasă. Ele înseamnă: acasă suntem noi și facem și în locul-tău; tu ești acolo și tot gândul să-ți fie la datoria de acolo, să ți-o poți face din plin.

Spunea cineva că prea varsă lacrimi, prea plâng mamele, soțiile și copiii pentru cei ce pleacă, ba au văzut că plângeau și unii dintre soldați. Da, este adevărat, dar toate lacrimile sunt numai de iubire pentru cei ce pleacă și pentru cei ce rămân acasă. Iubirea aceasta însă este copleșită de iubirea disciplinată față de țară. Iată ce scrie un caporal dintr'un regiment de infanterie în ziua plecării pe front, către o Catiță din județul Arad: „Imi ești dragă ca sufletul și m'ai iubit ca o surioară. Dar trebuie să plec. Dacă te-am supărat cu ceva iartă-mă, să pot pleca iertat, că m'am născut în război și-mi simțesc nenorocul că voi muri în război. Roagă-te Catiță dragă pentru noi. Rămâi cu Dumnezeu“. Suntem în plin spațiu miotic.

Rugăciunea aceasta este obștească, ca rugăciunea cu ingenunchiere la toată litia. Parecă întreg pământul se roagă. Catița Lipovan din comuna Caporal Alexă scrie soldatului Lipovan Teodor dintr'un regiment de artilerie: „Doamne primește-ne lângă tine și fii ajutorul nost și sprijinul nost. Doamne Dumnezeule fă cu milostivire părintească ca acest război să ajungă cât mai curând la sfârșit bun spre gloria Țării și spre mărirea neamului“. Simte fiecare de acasă, că cei de pe front au trebuință de rugăciunea celor de acasă. Soldatul Moș Mihai dintr'o companie de sanitari scrie copiilor la Dezna: „Rugați-vă către Bunul Dumnezeu la mâncare și la sculare și la culcare cu scumpa Mama Voastră, nu mâncați fără rugăciune să ne întoarcem către bunul Dumnezeu să ne ierte păcatele și de mine nu fiți amărăți căci e bun Dumnezeu și iară ne-om întâlni“.

Increderea aceasta în ajutorul lui Dumnezeu se citește din toate scrisorile și de acasă și de pe front și fiecare scrisoare e o dovadă de nețărnută credință. A. Mirea din Arad, fiica caporalului Nicolae Mirea dintr'un regiment de artilerie scrie: „Îți doresc multă sănătate și Țării dragi izbândă deplină, victorie și iar victorie. Dumnezeu e mare și ne va ajuta. Suntem siguri. Tăticule, ce mândră voi fi de tine atunci“. Cu aceeaș credință pleacă și soldații la datorie. Caporalul T. R. Ursan Petre în ziua plecării scrie cuiva la Tg. Jiu: „Nu peste mult vom merge să ne măsurăm cu dușmanii. Vom învinge. Cu Dumnezeu înainte“.

Insufletirea n'a putut fi nici bănuită de desrădăcinații neamului. Un soldat dintr'un regiment de grăniceri a trimis comandantului său o cerere de acest cuprins: Domnule Colonel, subsemnatul soldat până azi am fost în concediu medical. M'am întors la companie și cei din cancelarie mi-au spus că a plecat compania pe front. Am zis să mă trimită și pe mine și mi-au

spus că nu se poate, numai doar cu ordinul D-voastră. Domnule colonel vă rog să dați ordin să mă lase să merg la camarazii mei pe front, că ei vor veni acasă ca eroi și eu nu vreau să creadă lumea că-s laș”.

Nu știm cum va fi cu cererea soldatului. Ea este însă o dovadă de disciplină, de dragoste de țară, de frăție cu camarazii. Ca toate celelalte este o pildă de sănătate sufletească și de suflet mare, care vrea să ia parte din iureșul mării încordări a Neamului nostru.

Dacă s'ar găsi și azi vreun desrădăcinat, vreun suflet slab de inger, are pilda tuturor celor ce-l împresoară.

Și cei rămași acasă și cei plecați pe front ne chiamă să ne facem datoria: munciți din toate puterile, rugați-vă din tot sufletul pentru ei.

F. C.

Iubiți...

Cuvânt aproape șters din vocabularul inimii omenești, deși el ființează chiar dela zidirea omului.

În lumea veche încă se pomenea de iubire, dar de o concepție incomparabil mai îngustă, cu tendință națională și egoistă, față de cea propovăduită de Hristos Domnul. Dacă vom cerceta toate operele clasice ale antichității și nu vom afla nicăieri o iubire adâncă, în care să se oglindească ceva din viața cerului, ca de ex. în pilda Samarineanului milostiv. Iată bunăoară Iliada, care este o perlă clasică a antichității de acum treizeci de veacuri. Priam — falnicul stăpân al cetății pângărite — îngenunchiază înaintea cruntului Achile și printre șiroaie de lacrimi îi cere cadavrul copilului omorât. Și amândoi — unul învingător strălucit, celalalt umilit până în țărână — plâng împreună. Bătrânul Priam își recapătă copilul omorât. Aici însă nu poate fi vorba nici de iertare, nici de iubire, fiecare este frânt de propria sa durere. Lipsește de aici și în general din viața lumii vechi, elementul divin, prin care iubirea se dă cu totul, se sacrifică, se revarsă peste hotare de rasă, limbă, religie etc. Iubirea din Testamentul Vechiu, care putea fi dragă poporului ales, nici ea nu poate satisface exigențele creștinismului universal.

Iubirea completă, adevărată, a fost transplantată din cer pe pământ de Mântuitorul lumii. El este magnetul divin, care atrage în calea Sa luminată de focul Duhului Sfânt, pe tot omul ce are inimă gata a primi înnoirea. De înnoiri și-a le-

gat omul totdeauna fericirea sa. El s'a avântat cu rațiunea până la cele mai îndrăznețe și înalte speculațiuni filosofice, a comprimat noțiunea de timp și spațiu, atingând în realitate hotarele imposibilului — prin invențiunile moderne; în fine, și-a creiat cele mai rafinate mijloace de trai — și totuși fericirea sa e în neputință, e veșnica fata morgana a sufletului.

Fiul lui Dumnezeu oferă lumii oboseite în căutarea fericirii, — iubirea Sa. Acea iubire de permanentă trăire, pe care puțini dintre oameni au încercat-o și poate într-o clipă de fulgerare sfântă a sufletului lor. Ea poruncește iubirea de dușmani, deci este îndrăzneță, chiar la adamii cei noi. Dar, pentru a se naște cineva „din apă și din duh” trebuie să se nască ceva nou și în sufletul său, trebuie să se zămislească acolo o sămânță, care să schimbe fața și ființa omului. Iubirea aceasta pare a fi paradoxală, dar a îndumnezeii pe om, nu e paradoxal? O primenire totală și adâncă, cere mijloace radicale!

Viața omului se scurge — ca o clipă — între două veșnicii: trecut și viitor. Conștiința mereu ne asaltează cu întrebarea: ce rost are existența noastră așa de scurtă? Nu putem admite, că viața noastră este „o participare inconștientă la jocul forțelor oarbe, cari acționează în univers” (I. Goron: Iubirea de apr. p. 54.) Așa fiind, omul s'a năzuit să dea conținut vieții sale, punând în funcțiune creierul și brațele. La baza acestora stă sentimentul de natură divină: iubirea. Ceeace înlănțue om lângă om și coboară pacea și fericirea în inimi și familii, este: iubire. Ceeace ridică caracterul Noului Testament peste oameni și peste veacuri, sunt cuvintele Mântuitorului: „Să vă iubiți unul pe altul, precum Eu v'am iubit pe voi” și „iubiți pe vrăjmașii voștri”.

Sf. ap. Pavel în ep. I către Corinteni c. 13 a scris cel mai frumos imn despre iubire, pe care l-a zămislit vreodată mintea omenească pe pământ. Aci ne prezintă iubirea ca pe cea mai mare virtute ce poate însufleți o inimă; din care isvorăsc altele mai mici, însă toate spre zidire duhovnicească. Ochii unei mame oglesc siguranță, liniște, cari se revarsă așa de liniștitor peste fiii săi. De ce? Numai pentru că scilicet de razele iubirii.

Învățații susțin, că acea căldură pe care o dau lemnele aprinse, nu este altceva decât căldura acumulată din razele soarelui. Omul trebuie să împrăști căldura iubirii peste tot și oriunde, pe care o primește neîncetat dela „Soarele dreptății”.

Pr. M. Măcinic

In căutare de loc curat

— Meditație. —

„Unde este odaia de oaspeți..?” (Luca 2, 11).

Odinioară, tot locul curat al pământului a încăput într-o corabie. Toate celelalte, de necurate ce erau, au trebuit spălate cu apă de sus patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Și de atâta însă s'a bucurat Domnul Dumnezeu.

Dumnezeescul Fiu, Domnul Iisus Hristos, tot cam cu atât trebuia să se mulțumească în milostiva lui călătorie printre oameni. Rar de tot dădea peste un loc ca acela din casa lui Zacheu. De cele mai multe ori, o fi trebuit să-și scuture picioarele de praful târâmurilor păcătoase și să grăiască oftând: „Fiul omului n'are unde să-și plece capul..”

Odată, pentru o prăznuire cu ucenicii, îi trebuia un loc ales, o odaie de cinstă, o „cămară” ferită. Ca aceea în care îndemna să se zăvorască omul care vrea să se roaze. „Întrebați pe stăpânul casei: Unde este odaia de oaspeți..?” zicea Mântuitorul ucenicilor rânduindu-i cu gătitul Paștelor în locul cel curat.

Odaie pentru oaspeți. Odaia în care te arăți așa cum ai vrea să fii. Odaia de sus, din față, din mijloc, de lângă intrarea principală, odaia de către uliță, odaia cea curată sau cum vrem. După aceasta întreba Iisus.

Aveți un astfel de despărțământ în casa voastră? Căruia să-i corespundă tot cam așa ceva în sufletul vostru? Un locșor sfânt de tot. Care să nu fie decât a lui Dumnezeu. În care să nu tropăiască păcatele. Unde să nu vocifereze vișiile. O „cămară” care să n'aibă nimic asemănător cu „jînițele” prea mici ale bogatului din parabolă, nici cu „peșteră de tâlhari” vrednică de bătaia lui Hristos și nici chiar cu odăile acelea ceremonioase în cari nu intrăm de teama să nu deranjăm ceva, pe cari nu le deschidem decât foarte rar: la botez, la cununie, la moarte.

Locșorul lui Hristos, trebuie să fie al lui în întregime și în orice clipă.

Cineva din zilele noastre dă mi se pare unei lucrări titlul acesta: „Nimic sfânt”. Desigur mărturisește omul acolo, că n'are odăița după care întreabă Iisus. Mult pustiul trebuie să fie într'un astfel de suflet!

Noroc că întâlnim și altele mărturisiri cari ne despăgubesc de astfel de hule.

„Doamne” zice André Gide, „nu-l lăsa pe Diavolul să aibă dreptate. Nu-l lăsa pe Necuratul să-ți ia locul în inima mea. Nu Te lăsa păgubit Doamne! Dacă Te retragi Tu, se cuibărește el”.

Doamne, cearcă cum știi, bate des, stăruitor și la toate încaperile sufletului nostru!

Pr. Gh. Perva

Adevărul și minciuna

MOTTO:

Din îndurarea ce mi-ai dat-o, Tată,
A prins acum a Te cunoaște slaba-mi minte:
Tu ești Puterea cea mai nescăpată,
Izvozul vieții cel mai dinainte...

Autorul.

Este știut motivul pentru care se combate minciuna din punct de vedere moral, social și religios: restabilirea ordinii și a liniștii prin aflarea și susținerea adevărului.

Să nu credeți că aceasta privește în mai mare măsură colectivitatea în care trăim! Mai mult ne privește pe noi înșine luați ca indivizi, moleculă cu moleculă din marele organism social.

În cadrul și în limitele acestui studiu vom arăta consecințele minciunii și anume:

a. minciuna este cel mai bun indiciu al dezordinei în gustul estetic;

b. paralizează judecata logică prin teama de a fi descoperită;

c. slăbește memoria, obligând-o să țină samă, în momentul recunoașterii, de cele două alternative: adevăr și neadevăr;

d. derutează raționamentul, bazându-și-l totdeauna pe presupuneri;

e. falsifică întreaga structură a caracterului, măbind fantezia neputincioaselor realizări sau materializări ale gândirii și micșorează potențialul energiei cerebrale, împingând individul la limbuțenie;

f. face pe om să-și uite simțul adevărului, căci „un bun mincinos trebuie să mintă în așa fel, încât să creadă el singur, cel puțin pe jumătate din ceea ce a mințit”.

Mincinosul este persoana care nu-și poate satisface obligațiunile de conștiință luate față de ea însăși și față de semenii săi. Cuvântul său dat, neexprimând adevăr, nu va avea onoarea cuvenită și niciodată nu i se va acorda crezare.

Dar, fiindcă majoritatea oamenilor minte într'un fel sau altul, ne credem unul celuilalt și ne promovăm prin aceasta propriile noastre slăbiciuni.

Totdeauna omul să se gândească numai la ceiace poate el însuși realiza. Ar fi o nebunie ca în aceste vremuri, să ne mai pierdem timpul în misticismul unor himere.

Gândul și înfăptuirea lui, iată lozinca secolului nostru! Aci vorbim de gândul cel bun, de gândul care urmează cărarea adevărului, nu de gândul provocător de neliniște; acesta din urmă ar fi un gând bolnav și tot ce-i bolnav trebuie eliminat, fiind stricător.

Odată pus la punct și din această latură sufletească, omul va căpăta o încredere binemeritată; societatea are nevoie de elemente de încredere.

Minciuna este un vâl murdar care acopere vicii și fărâdelegi. Este ca fumul ce se depune pe sticla unui felinar; îi întunecă lumina.

Indepărtați minciuna, lăsându-i sufletului vostru ferestrele curate! Lipsiți de orice teamă, veți ajunge sigur *atleți ai gândirii*.

Culegeți adevăruri, gândiți și spuneți adevăruri, înfăptuiți adevăruri, iată posibilitatea de a vă desbrăca sufletul de vâlul ce vi-l umbrește!

„Fericiti cei cu inima curată, că aceia vor vedea pe Dumnezeu!” (Predica de pe munte).

Adevărul singur este etern și Eternul este Dumnezeu.

„Pământul și toate câte sunt vor trece, dar vorbele Mele vor rămâne în veac” (Iisus).

Fiiți mândri, oameni, că aveți posibilitatea mântuirii! „Scopul vieții pământești este pregătirea prin mântuire pentru viața de dincolo” (J. A. Comenius).

Minunea gândului — puterea lui de a înțelege, de a pătrunde, de a alege și de a culege — depinde numai de starea de curățenie a sufletului vostru: trăiți în Adevăr!

„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Iisus)...

Sufletul Lui era ca o mare curată, care învâluia, cu străveziul adâncului iubirii Sale nemărginite, întreaga omenire.

Fiul Omului trăia în Adevăr și deaceia cunoștea gândurile oamenilor.

Invățămintele:

— „Cu minciuna prânzești, dar nu cizezi” (proverb).

— Sunt două feluri de mincinoși: unii proști și alții aproape de ei; aceștia, până nu se debarasează de uritul obicei, nu pot face exerciții de gimnastică a gândului.

— Dacă nu poți spune adevărul, nu te obligă nimeni să minți.

— Și minciuna spune: „adevărat!”... adevărul însă niciodată.

— „Acel care se silește să nu mintă niciodată, se va feri de toate faptele pe care ar trebui să le acopere mințind” (Pierre Dumoulin).

— Vrei să fii sănătos? — să nu minți și să nu te minți!

— În fenomenul *telegândire*, minciuna se aseamănă cu o apă murdară într'un vas de cristal. Până nu se așează la fund murdăria sau până nu curățim apa de această murdărie, nu putem vedea prin această apă oricât am privi.

— Adevărul este Constituția universală; ne gurvnează pe toți, dar puțini îl cunoaștem.

Armonizându-ne cu El, vom descoperi cheia trăirii și în afară de noi.

Inv. Al. Bălănescu — Akdal.

Primejdia jidovească

„Nu este îngăduit nici unui creștin să lege prietenșug cu jidanii, nici să găzduiască în casa lor, nici să ospăteze la masa lor, nici doctorii lor să cheme, nici doctoriile lor să primească, iar în băi cu ei, nici decum să se scalde. Cel ce va face una ca asta, de este cleric să se caterisească, iar de este mirean se va afurisi”.

Astfel glăsuiește cananul XI din al VI-lea Sinod ecumenic. Și totuși mulți, foarte mulți, au taxat lupta marilor naționaliști — antisemiți, drept o negație a creștinismului, drept „huliganism”.

Iată însă că însăși Biserica noastră creștină, ocrotitoarea de totdeauna a neamurilor, dă semnalul primejdiei jidovești, vestind sancțiunile sale, pentru călcătorii de lege și credință.

Primejdia jidovească o arată omenirii însuși Mântuitorul, când definește originea satanică a jidovilor, prin cuvintele dela sf. Apostol Ioan (cap. 8. v. 44).

„Voi sunteți dela părintele vostru diavolul și poftele părintelui vostru voiți a face. Acela a fost ucigător de oameni dintru început și nu a rămas în adevăr, pentru că nu este adevăr într'ânsul. Când vorbește minciună dintr'ale sale vorbește, că mincinos este și părinte al minciunii”. Dar mai departe îi mustră spunându-le: „Pui de năpârce cum de puteți vorbi cele bune, înși-vă fiind răi” (Mateiu 12, 34).

Primejdia jidovească ne-o confirmă năzuințele de totdeauna ale iudeo-comunismului, ale satanei bolșevice, care urmărește robirea sufletelor prin încătușarea creștinismului. Ne-o dovedește Biserica, care ne oprește a lega prietenii cu jidanii. Ne-o dovedește în fine Bucovina și Basarabia, devastate de iudeo-comuniști.

Porunca divină și porunca sângelui ne cere să înălăturăm prăpastia ce vrea să ne înghită, înarmând sufletele credincioșilor noștri, cu lanca credinței și scutul conștiinței românești. Deaceia frați preoți, misionari a i credinței românești, hrăniți sufletele enoriașilor cu hrana nutritivă ce ne-o oferă cu imbelșugare Evanghelia Mântuitorului.

Aprindeți în sufletele românilor, candelile eroismului strămoșesc și a credinței străbune, întemeată cu sacrificii sfinte de Domnul nostru Isus Hristos, pentru a ne învrednici de recunoștința pe care o sciru azi faptele de arme ale ostașilor noștri bravi.

Puneți mâna pe biciul simțirii românești, și alungați din sufletele românești amăgirile deșarte ale pângăritorilor Crucii, iar din cetatea neamului pe profanatorii credinței.

Numai astfel, uniți în cuget și simțiri, vom realiza marea isbândă românească și creștină, spre slava Bisericii și gloria nemuritoare a neamului românesc!

Preot Horia Vișoiu

Despre ce să predicăm?

Duminecă în 28 Septemvrie, să vorbim despre încrederea în Dumnezeu.

„După cuvântul tău voi arunca mreșile“ (Luca 5, 5). Rămâne să scrutăm rezultatul încrederii lui Petru în cuvântul Mântuitorului. O specie a necredinții este și faptul de a nu admite amestecul lui Dumnezeu în toate întâmplările din viață. Cu toate acestea și binele și răul — deși în chip diferit — vine dela Dumnezeu, ca răsplătire sau ca încercare.

Adevărata artă de a vieții este, ca și în dureri, în umiliri, în neplăceri, în insuccese — „Toată noaptea ostenindu-ne nimic n'am prins“, (Luca 5, 5) — să întrezărim voia cea preasfântă a lui Dumnezeu, încrezându-ne în purtarea Lui de grijă, răzimirându-ne cu toată nădejdea în brațul său ocrotitor. Cine vrea să privească strălucirea aurului, trebuie să se ostenească îndepărtând piatra de prisos. Cel ce vrea să afle pe Dumnezeu și fericirea unei vieți trăite cu El, trebuie să procedeze la fel. Să străbată cu răbdare și încredere prin pietrele aspre și ascuțite ale tuturor durerilor. Orice am întâmpina în viață, orice greutăți s'ar abate asupra noastră, cu încredere deplină să zicm totdeauna: Da, așa Doamne, fie voia Ta (Mat. 6, 10).

Acest fel de a primi viața ne dă pacea sufletului, liniștea călătorului pe mare, care știe că nava pe care călătorește este în grija unui cărmaciuciscuit și puternic. Aceasta este aroma și totodată garanța păcii și fericirii cei veșnice. „În tine Doamne am nădăjduit, să nu mă rușinezi în veci“.

În mijlocul tuturor ispitelor să ne păstrăm încrederea, fără a șovăi o clipă măcar, îndoindu-ne în ocrotirea de sus. Dumnezeu nu îngăduie ca cineva să fie ispitit peste puterile sale. Încercările lui sunt pe măsura forțelor noastre trupesti și sufletești. „Ispită pe voi nu v'a cuprins, decât omenească, dar credincios este Dumnezeu, care nu vă va lăsa ispitiți peste puterile noastre, ci odată cu ispita va aduce și scăparea din ea, ca s'o puteți răbda“ (I. Corinteni 10, 13).

Gândul nostru să fie îndreptat, cu nădejde, pururea spre Domnul. „Dumnezeule spre ajutorul meu ia aminte. Doamne vino de grab în ajutorul meu“ (Psalm 69, 1).

Dacă totuș te-ai împiedecat și ai căzut, fiindcă mâna ta nu s'a răzimat cu destulă încredere de brațul atotputernicului Dumnezeu și voința ta nu s'a unit deplin cu harul lui Dumnezeu, nici atunci nu trebuie să te faci vinovat de păcatul lui Iuda, să cazi în păcatul disperării (Mat. 27, 5).

Și în cazul acesta, privirile să ni se îndrepte spre cel răstignit pe cruce — spre șarpele de aramă — care ne va tămădui de toate mușcăturile otrăvitoare ale păcatului.

A' cădea nu este atât de rău, ca a rămâne căzut. Deci, cu toată puterea încrederii în Dumnezeu, ridică-te (Matei 14, 30 — 31).

Pr. V. M.

Cărți

P. Georgescu: 265 de zile la Cernăuți sub ocupație bolșevică, 28 Iunie 1940 — 20 Martie 1941.

D-l P. Georgescu dela Teatrul Național în 67 pagini descrie viața plină de calvar ce a trăit-o sub ocupația bolșevică în Cernăuți. Cartea este închinată Bucovinei. La început găsim publicată o poezie: „Bucovina“ de George Ionașcu, care în imagini pline de frumusețe proslăvește pământul minunat al Bucovinei.

Autorul descrie evenimentele ce s'au petrecut dela început, în zilele triste din 24—27 Iunie 1940: aspectul trist al evacuării în pripă, imediata șosire a armatei roșii, uneltirile jidanilor din Cernăuți — cari au întrecut orice închipuire omenească, obrăznicile, bucuria și atrocitățile lor săvârșite la Cernăuți față de Români. Bande de jidani comuniști și derbedei ai mahalalelor devastau totul, vociferând cu stegulețe roșii în mână. Trecătorii erau bătuți până la sânge, femeile și copiii batjocoriți.

D-l P. Georgescu descrie, de altă parte, jalea de nedescris a populației românești din Cernăuți, grija lor de a putea scăpa cu orice preț și de a se refugia în România; viața lor extrem de grea, scumpirea alimentelor și raritatea lor, care a făcut pe bolșevici să ridice prețurile la sumele cele mai fabuloase (făina 200 lei kgr., ceaiul 30.000 lei kgr., una păreche ghetete 12 mii lei, un costum de haine, inferior, 40.000 lei etc.).

Bisericile au fost închise. „Clopotele, care în zile de sărbătoare își răspândeau armonia sunețelor lor până departe și umpleau sufletele credincioșilor cu smerenie și bucurie, nu se mai auzeau“ (p. 33).

Starea muncitorimii era proastă, muncitorul trebuia să muncească mult și era slab plătit, apoi era îndopat cu conferințe, cinematografe, radio de

propagandă-bolșevică; amețit de atâtea minciuni sovietice, seara cădea mort de obosit.

În ajunul Crăciunului „câțiva Români ne-am dus la schitul de maici, din strada Petru Rareș, unde părintele Muranievici din Hotin și corul maicilor au făcut serviciul religios pentru nașterea Domnului. Poate niciodată n'am fost atât de mișcat de o slujbă religioasă ca în seara aceea și ni iodată nu m-am rugat lui Dumnezeu pentru scăparea noastră ca atunci. M'am pornit spre casă mai trist ca oricând, cu capul în jos și ochii plini de lacrimi" (p. 46-47).

„Săraca Bucovina, vesela grădină, a ajuns un cimitir. Toată lumea plânge, plâng mamele, plâng copiii, plâng bătrânii, plâng pădurile, plânge întreaga natură" (p. 49).

Teatrul jidănesc joacă piesele cele mai scandaloase, care-l arată pe soldatul român într-o situație degradatoare, pe Domnul nostru Iisus Hristos, pe Prea Sfânta Maica Domnului și pe toți sfinții bisericii noastre în cele mai grotești și mai urâte situații? Acesta este teatrul jidănesc din Cernăuți. Acum au văzut, spune Georgescu, muncitorii și meseriașii greșala care au făcut-o dând crezare agenților jidani care-i atrăgeau cu propaganda comunistă. Acum au văzut crima care au făcut-o încrezându-se în acești bandiți care-i sfătuiau prin foile clandestine și prin radio să sape temeliele Statului Român (p. 56-57).

Cartea d-lui Georgescu e împărțită în XIX cap. scurte și sugestive; ea conține și câteva clișee admirabile ale frumoaselor mănăstiri din Bucovina: Sucevița, Dragomirna, Moldovița, Putna, Voroneț, Humor, Sf. Ioan din Suceava, unde se află moaștele Sf. Ioan cel Nou, Zamka, și câteva scene în turneul prin Basarabia și Bucovina.

Cartea d-sale odată începută se citește dintr-o răsuflare. Ea e un document viu asupra nelegiuirii săvârșite de lumea bolșevică, iudeo-masonă, în Cernăuțiul românesc. *Ea merită să fie citită de fiecare bun român.*

Cititorul român își va face o imagine de domnia lui Antihrist, propagată cu atâta elan de jidănimia lipsită de orice suflu uman.

Ea să ne trezească la realitate și să ne fie un memento pentru viitor!!

Prof. C. Rudneanu.

Informațiuni

■ MM. LL. Regele Mihai I și Regina Mamă Elena, Duminecă în 14 Sept. c. au trecut prin gara Arad spre Timișoara, unde au vizitat spitalele de răniți.

În gară au fost întâmpinați de autoritățile

locale, în frunte cu dl prefect Col. V. Mihailescu și dl primar Dr. C. Radu.

La plecarea trenului regal, mulțimea ce se afla pe peron a făcut Majestăților Lor o caldă manifestație de bucurie.

■ P. S. S. Părintele Episcop Andrei s'a întors la reședință, din călătoria misionară făcută în Basarabia, Luni seara în 15 Septembrie 1941. În ziua următoare a prezidat ședința secției adm. bisericești a Ven. Consiliu Eparhial, în care s'au adus următoarele hotărâri:

S'au aprobat cererile de înscriere la Academia Teologică pe anul întâi a studenților: Lucian Emandi-Pecica, Dimitrie Cuzman-Semlac, Pr. Teodor Handra-Păiușeni, Pr. Ioan Boștină-Gorj, Traian Rusu-Galșa, Ioan Codreanu-Șiclău și Avram Petric-Hunedoara, iar pe anul al doilea: Costantin Stoicescu (după ce va prezenta toate actele necesare) și Pr. Alexie Antimir-Tulgheș.

S'au făcut următoarele numiri de preoți: Pr. adm. Alexie Antimir la Prăvăleni, Pr. Ioan Bădescu din Susani la Paulian, dl Ioan Coste candidat de preot din Cinteia la Zimbru și s'a aprobat transferarea reciprocă a Pr. Gh. Neagu din Revetiș la Berindia și a Pr. Gh. Rotariu din Berindia la Revetiș, — toți cu data de 1 Oct. 1941.

Dl Dr. Mircea Stoicescu a fost numit medic al Academiei Teologice în locul d-lui Atanasie Brădean, care fiind bolnav a demisionat. Tot cu data de 1 Octombrie c. s'a aprobat în cadrul limitelor bugetare majorarea pensiilor văduvelor de preoți la 1500 lei și a orfanilor la 750 lei lunar.

La sfârșit P. S. S. Părintele Episcop a făcut un raport verbal asupra călătoriei în Basarabia, din datele cărui publicăm următoarele:

Ideea misiunii a pornit dela I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae dela Sibiu. Biserica s'a simțit cea dintâi obligată să ofere asistență sufletească fraților basarabeni, scăpați după un an de patimi de sub teroarea bolșevismului.

PP. SS. Episcopi au fost întrebați dacă sunt de acord să se facă misiunea și toți au răspuns *da*.

Scopul misiunii a fost îndoit: întărirea conștiinței naționale și luminarea conștiinței creștinești, ca toți să se întărească în convingerea că războiul actual este războiul religiei creștine împotriva păgânismului.

Fiecare Episcop a fost însoțit de câte zece preoți.

Ministerul Cultelor și Conducătorul Statului au primit ideea cu mulțumire și au pus la dispoziția misionarilor 15 mașini pentru transport și și câte 30.000 lei pentru fiecare grup eparhial.

Misionarii au ajuns la București Luni în 1 Sept. seara și au fost găzduiți la Internatul Teo-

logic. Două zile au poposit aci, Ierarhii și preoții în viață de obște, pregătindu-se cu toții duhovnicește, prin meditații, mărturisire și cuminecare, pentru lucrul misionar ce avea să înceapă.

Plecarea caravanei cu mașinile spre Basarabia s'a făcut Vineri dimineața în 5 Sept. c. P. S. S. Părintele Episcop Andrei a sosit primul la Chișineu, Sâmbătă în 6 Sept. c. — ziua aniversării unui an de domnie a M. S. Regelui Mihai I — unde a pontificat în Catedrala mitropolitană serviciul parastasului pentru eroi și a cuvântat despre însemnătatea zilei. După masă echipa misionară dela Arad cu P. S. Părinte Episcop au continuat drumul spre Tighina.

Aici, Duminecă în 7 Sept. c. P. S. S. Părintele Episcop a servit în Catedrala orașului, cu întreg soborul, Sf. Liturghie și a predicat, întărind în mulțimea credincioșilor conștiința că ordinea actuală în Basarabia este definitivă. După masă și în ziua următoare s'au vizitat 20 de sate; pretutindeni s'au oficiat servicii divine și s'au ținut cuvântări.

Marti în 9 Sept. a fost vizitată frumoasa mănăstire Noul-Neamț de pe malul Nistrului. La întoarcere au mai fost vizitate câteva comune, între cari și Căușani, dar din cauza ploilor mari și lipsa drumurilor carosabile în ziua următoare descinderile prin sate au trebuit întrerupte.

În Tighina au fost cercetate toate spitalele cu cei 2.500 de răniți. P. Sfinția Sa a intrat prin toate pavilioanele și a cuvântat în fiecare salon, adresând tuturor cuvinte de mângâiere și îmbărbătare.

Pretutindeni P. Sfinția Sa a împărțit iconițe, cruciulițe și cărți de rugăciuni, în valoare de 50.000 lei.

În felul acesta misiunea și-a atins scopul.

Din pricina abundenței ploilor și a drumurilor desfundate, continuarea misiunii era imposibilă.

Întorși spre casă, pe la Chișineu, Miercuri seara P. S. Sa cu suita au fost găzduiți la Episcopia din Huși, Joi seara la Mitropolia din Iași, Vineri seara la Mitropolia din Cernăuți, Sâmbătă seara la Episcopia din Roman, Duminecă seara la Brașov, sosind Luni seara acasă, la Arad. Prin toate centrele văzute au fost vizitate instituțiile publice și monumentele istorice.

Mai presus de cheltuelile materiale — de cca 200.000 lei — rămâne actul simbolic al misiunii și profitul ei moral care a fost: înfrățirea Ardealului și a Basarabiei sub binecuvântarea Bisericii.

■ **Apelul pentru Imprumutul Reîntregirii**, adresat de dl Gen. R. Rosetti Ministrul Culturii Naționale și al Cultelor către slujitorii bisericii și ai școlii, către toți membri clerului și a corpului

didactic, inclusiv studenții și elevii, a fost trimis tuturor oficiilor parohiale din Eparhie pentru a se lua la cunoștință de fiecare preot.

P. C. preoți vor sfătui pe toți cetățenii să consfințească eroismul soldaților de pe front, cu subscrierea prisosului lor la Imprumulul Țării. Este o datorie patriotică și morală care se impune tuturor, ca o lege.

■ **P. S. Dionisie Erhan**, s'a retras dela conducerea Eparhiei Cetatea-Albă-Ismail pe care a păstorit-o din 1932. Cauza retragerii e boala și vârsta înaintată. Dl Mareșal I. Antonescu a dispus să i se aducă mulțumiri publice pentru credința cu care a slujit Biserica și Neamul.

În locul P. S. Sale a fost numit Episcop-loctenenț P. S. Policarp Morușca, Episcopul misionar al Americii.

■ **Cei dintâi răniți la Arad** au sosit săptămâna trecută; au fost așezați în Spitalul Militar din Cetate și în Spitalul Central.

Pentru trebuințele lor sufletești au fost mobilizați toți preoții din Arad. Sunt cercetați și asistați în cele duhovnicești zilnic. Până în prezent li s'au distribuit gratuit iconițe, cărți de rugăciuni și broșuri de cuprins religios.

■ **„Asociația meseriașilor, comercianților, industriașilor și muncitorilor români”** din Timișoara, condusă de d-Dr. A. Rațiu și Ștefan Peneș (un vechiu și eminent luptător pentru naționalizarea meseriilor și a comerțului) invită PP. CC. protopopii și preoții să îndemne părinții să și trimită „copiii cei mai cuminiți, cei mai deștepți, cei mai harnici și cei mai cuminiți” să îmbrățișeze „plugul de aur al comerțului și a meseriilor, unde se simte așa de mult lipsa elementului etnic românesc, mai ales acum, când este vorba de românizarea firmelor jidovești”.

Pentru 40 copii distinși dar lipsiți de mijloace materiale, Camera de Industrie și Comerț din Timișoara acordă îmbrăcăminte și întreținerea gratuită, în Cămin.

Doritorii se vor adresa Asociației, în Timișoara str. V. Alecsandri Nr. 5.

■ **Gest frumos de patriotism** a făcut plutonierul de rezervă Ștefan Popescu, mobilizat grefier la Judecătoria de Ocol din Ocna Sibiului.

Informat că regimentul său este în curs de mobilizare, s'a prezentat la unitate și a cerut să i se anuleze mobilizarea la lucru și să i se permită mobilizarea pentru front, ceea ce firește i s'a și aprobat.

■ **Codul penal german** a primit printr-o lege recentă unele modificări, privitoare la înăsprirea pedepselor.

Intre altele, legea prevede că criminalii incorigibili și periculoși, ca și *atentatele la bunele moravuri*, se vor pedepsi cu moartea.

Deasemenea legea agravează pedepsele contra cămătarilor. Imprumuturile cămăterești și specula cu mărfuri vor putea fi pedepsite cu recluduinea.

Legea prevede pedepse și pentru cei cari primejdiesc stabilimentele, instalațiile sau depozitele de mărfuri inflamabile, prin faptul că umblă pe lângă ele cu țigări aprinse sau cu orice fel de foc neacoperit.

Legea e complectată prin o serie de măsuri relative la interzicerea fumatului și prin alte ordonanțe menite să asigure bunurile contra oricărei primejdii de incendiu.

Nr. 4322/1941.

Comunicate

Se aduce la cunoștința tuturor candidaților la preoție și a funcționarilor mireni în subordine, că în viitor, deodată cu cererea binecuvântării arhieresti pentru căsătorie, vor înainta și *certificat de sănătate, atât pentru ei cât și pentru viitoarea soție*, eliberat de un medic de stat.

Arad, la 9 Septembrie 1941.

Consiliul Eparhial.

Nr. 4327/1941.

Pentru cei ce doresc a merge în Basarabia și Bucovina, comunicăm, pentru conformare, aci în copie, ordinul Consiliului de Miniștri:

Copie. „Consiliul de Miniștri Nr. 1114 C. M. din 6 August 1941. Avem onoare a vă ruga, să binevoiți a dispune organelor Dv. în subordine, ca să nu mai primească nici un fel de cerere pentru intrare în Basarabia și Bucovina, dat fiindcă la Președinția Consiliului de Miniștri s'a creat un cabinet Civilo-Militar pentru administrarea Basarabiei și Bucovinei, căruia îi revine și misiunea de a elibera aceste autorizațiuni.

Vă rugăm să dați dispozițiuni ca toți acei cari vor să se întoarcă în Basarabia sau Bucovina și locuiesc în Capitală, să se adreseze direct Cabinetului Civilo-Militar de pe lângă Președinția Consiliului de Miniștri, iar cei din provincie Prefecturilor de județe respective.

Cabinetul Civilo-Militar de pe lângă Președinția Consiliului de Miniștri are sarcina de a vă cere avizul, în măsura în care Ministerul Dv. este interesat, urmând apoi ca pe baza acestui aviz să se elibereze sau să se refuze eliberarea permiselor de trecere în Basarabia și Bucovina.

Secretar General al Președinției Consiliului

de Miniștri: ss. O. Vlădescu. Delegatul Marelui Cartier General, ss. Maior Stelian Iamandi. Pentru conformitate: ss. F. Vasilichian.”

Consiliul Eparhial.

Nr. 4491/1941.

Episcopia noastră dispune de 18 *bucăți stropitoare de pomi pneumatice „Calimax”* aduse din Germania, pe care le va distribui în condițiuni de plată foarte rațională în parohiile lor.

Pentru însușirea cunoștințelor de manipulare a acestor stropitoare pneumatice, precum și a pregătirii soluțiilor de stropit și a altor cunoștințe de pomicultură, Episcopia noastră va organiza în prima jumătate a lunii Octombrie a. c. un *curs de 2—3 zile în Arad*, la care vor fi primiți 18 preoți. Toate cheltuelile de drum și întreținere vor fi restituite participanților.

Preoții doritori de a participa la acel curs și de a primi câte un aparat de stropit „Calimax”, se vor anunța Consiliului Eparhial până la data de 28 Septembrie 1941.

Arad în 16 Septembrie 1941.

Consiliul Eparhial.

In atențiunea catiheților

În conformitate cu adresa Ven. Consiliu eparhial Nr. 2977/1940, C. Preoți catiheți sunt obligați a face catehizația după noua programă analitică și după *manualele de religie* tipărite în

Editura Diecezană.

Fără carte, instrucția rămâne în vânt. Manualele pentru clasele I, III, V, VI și VII costă 12 lei exemplarul; cele pentru clasele II și IV câte 15 lei exemplarul. Sunt cele mai ieftine din toată țara.

Catehismul (cl. IV) și *Cunoștințele liturgice* (cl. V) sunt obligatorii și pentru școlile de ucenici, în conformitate cu adresa Ven. Consiliu eparhial Nr. 2974/1940.

Comenzile se vor face de către fiecare parohie, resp. preot, după numărul elevilor, direct dela

Librăria Diecezană Arad.

Notă

Preluând administrarea Librăriei și Tipografiei Diecezane, rog P. C. părinți Protopopi și Preoți să achite *necondiționat, în termen de 30 zile*, debitul parohiilor și întrucât au și pe cel personal, la Cassieria întreprinderilor eparhiale.

Arad, la 9 Septembrie 1941.

Sava Tr. Seculin
consilier, referent eparhial.